

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.21.009/2017/7. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Pálvölgyi Miklós ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti székhelyű felperesnek – a dr. Bajcsi Péter ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen sérelemdíj megfizetése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. szeptember 19. napján kelt 8.P.20.234/2017/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 22. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 500.000,- (Ötszázezer) Ft másodfokú eljárási költséget és az államnak – külön felhívásra – 2.130.100,- (Kettőmillió-egyszázharmincezer-egyszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az alperes szoftverfejlesztő, vállalatirányítási rendszertanácsadó, projektmenedzser, aki 2011 áprilisa óta tagja is a felperesi társaságnak, egyben ERP üzletágban projektigazgatóként munkavállalója 2011 márciusától. Munkaviszonya 2015 novemberében azért szűnt meg, mert nem értett egyet a társaság többségi tulajdonosa és ügyvezetői által képviselt stratégiai irányvonallal. Az alperes mint felsőszintű kapcsolattartó, munkaköréből és szakmai feladatából eredően személyes viszonyt ápolt a felperes üzleti partnereivel. A vállalatirányítási rendszer bevezetése, támogatása és fejlesztése egy-egy megrendelőnél olyan tudásanyagot – szellemi tőkét – képvisel az adott projektben résztvevő, illetve irányító személyeknél, amely esetleges szolgáltatóváltás esetén több hónap, esetleg fél év alatt építhető újra.

2015 őszén a felperesnek kb. 50 megrendelővel volt üzleti kapcsolata, közülük 8-10 partnernél volt kiemelt kapcsolattartó az alperes. Ebben az időszakban az ERP üzletágban dolgozó több munkavállaló távozott felmondással a felperestől. 3 munkavállaló távozását követően vita alakult ki az alperes és a felperes további tagjai és ügyvezetői között a cég szakmai felelősségét illetően. Az alperes álláspontja szerint a szerződéses partnereket tájékoztatni kell, ha egy üzletágban 4-5 szakember felmond, mert hosszabb időt vesz igénybe a pótlás és az ilyen helyzet más hozzáállást,

türelmet igényel a megrendelőktől. E véleményéről tájékoztatta a vele személyes kapcsolatban lévő megrendelők közül az **(A)** Kft.-t., a **(B)** Kft.-t, a **(C)** GmbH-t, a **(D)** NV-t, az **(E)** Kft.-t, az **(F)** Kft.-t, és a **(G)** Kft.-t, ahogy arról is, hogy a továbbiakban az **(I)** Kft.-nél folytatja tevékenységét.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az üzleti hírnévhez való jogát azzal, hogy üzleti partnereinek azt állította és széles körben híresztelte, hogy a társaság gazdasági és pénzügyi helyzete aggasztó, hamarosan tönkre fog menni, célszerű ezért az alperes új munkáltatójával hasonló tartalmú szerződést kötniük. Álláspontja az volt, e kijelentései alkalmasak voltak a felperessel szembeni bizalomvesztésre, melynek eredményeként 2016-ra már nem kötött szerződést a felperessel korábbi üzleti partnerei közül az **(A)** Kft., a **(B)** Kft., a **(C)** GmbH, a **(H)** Zrt., a **(D)** NV, valamint az **(E)** Kft. A jogsértés megállapításán túl kérte kötelezni az alperest annak abbahagyására, eltiltani a további jogsértéstől és a felperesnek címzett levélben történő elégtételadásra. Sérelemdíj címén 500.000,- Ft-ot, vagyoni kárának (elmaradt hasznának) megtérítésére hivatkozással pedig 26.126.158,- Ft-ot igényelt késedelmi kamatokkal növelten.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, egyetlen ügyfélmegbeszélésen sem keltette a felperes rossz hírét, ez nem lett volna professzionális magatartás, de saját tulajdonosi érdekeivel is ellentétes lenne. Azt nem vitatta, hogy tájékoztatta maga, illetve kollégái munkaviszonyának megszűnéséről a partnereket és azt sem, hogy 2015 őszén megromlott a viszonya a felperesi ügyvezetőkkel a cégvezetésben mutatkozó véleményeltérés miatt. Az üzleti partnerek azonban személyes üzleti szempontjaik mérlegelését követően döntöttek szerződéses kapcsolataikról. Kifogásolta, hogy a felperes nem határozta meg keresetében konkrétan, hogy kinek, mikor, mit mondott az üzleti hírnevét sértve.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 1.000.000,- Ft elsőfokú eljárási költség alperes részére történő megfizetésére. Határozatának indokolása szerint a perben nem volt vitás, hogy a keresetben megjelölt 6 cég a korábbi években megbízási jogviszonyban állt a felperessel, de 2016. évre már nem kötöttek vele vállalatirányítási rendszer telepítésére, illetve supportálására, továbbfejlesztésére szerződést. Rámutatott, a felperesnek kellett bizonyítania a perben, hogy a szerződéskötések elmaradása közvetlen okozati következménye annak, hogy az alperes 2015 őszén felelős vezetők előtt a felperes rossz hírét keltette, valótlán tényként állította, hogy tönkre fog menni, a cég a szolgáltatás szakmai színvonalát nem tudja tartani. Ezzel összefüggésben értékelte **(tanú 2)** tanúvallomását és megállapította, a tanú az alperessel nem állt kapcsolatban és közvetve sem hallott tőle származó, a felperes gazdasági helyzetére, szolgáltatására vonatkozó megjegyzést. **(Tanú 3)** tanúvallomása szerint pedig őt az alperes csupán arról tájékoztatta, hogy a jövőben munkáját az **(I)** cégnél folytatja, a felperes gazdasági helyzete nem került szóba. **(Tanú 1)** tanú, a **(B)** Kft. ügyvezetője ugyancsak elmondta, hogy az alperes tájékoztatta munkahelyváltásáról, amely bejelentés döntési helyzetet teremtett a cégnél, de olyan kijelentés nem hangzott el, hogy a felperes gazdaságilag megroppan, az alperes nélkül nem tudja ellátni feladatát és a társaság anyagi helyzete sem került szóba. **(Tanú 4)** és **(tanú 5)** tanúk is azt vallották, hogy a felperesnél fennállt munkaviszonyuk megszüntetésében nem játszott szerepet sem a cég gazdasági helyzete, sem az alperes bármilyen kijelentése. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes nem tudta bizonyítani a keresetben állított személyiségi jogsértés tényét. Egyetlen tényadat vagy tanúvallomás sem támasztotta alá, hogy az alperes felróható magatartásával összefüggésben sérült a felperes üzleti jóhírneve. Az sem nyert igazolást, hogy az alperes bármely üzleti partnernél valótlán tényállítást tett vagy híresztelt a felperesre vonatkozóan. A **(C)** GmbH ügyvezetőjének tanúkénti meghallgatását az elsőfokú bíróság azért mellőzte, mert véleménye szerint attól nem várható a jogvita eltérő megítélése, mivel a felperes egyrészt konkrét tényállást nem jelölt meg a tanú ismereteihez kapcsolódóan, másrészt a tanú által

vezetett cég ugyanazon cégcsoport tagja, mint a tanúként már meghallgatott **(tanú 1)** által vezetett **(B)** Kft., aki viszont a cégcsoportot érintő döntési folyamatról beszámolt és az általa elmondottakat a felperes nem tette vitássá. Az elsőfokú eljárási költség összegét a pertárgyérték 3,7 %-ában állapította meg.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte az alperes javára megítélt elsőfokú eljárási költség 200.000,- Ft-ra történő leszállítása mellett.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor mellőzte a **(C)** GmbH vezető tisztségviselőjének tanúkénti meghallgatását, ezzel kapcsolatos indokai tévesek. Iratellenes az a megállapítása, hogy a felperes konkrét tényállást nem jelölt meg e bizonyítási indítványával összefüggésben. Kiemelte, a tanúmeghallgatást az elsőfokú bíróság már azt megelőzően mellőzte, hogy **(tanú 1)** tanúkénti meghallgatására sor került volna. Kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet indokolásából kimaradt **(tanú 2)** tanúvallomásának értékelése. Véleménye szerint ugyanakkor az alperesnek megítélt perköltség összege sem áll arányban elvégzett tevékenységével, mivel a jogi képviselő csupán 1 db 4 oldalas írásbeli beadványt nyújtott be és mindössze 3 tárgyaláson jelent meg.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Hangsúlyozta, nincs olyan eljárásjogi rendelkezés, amely kötelezné a bíróságot minden bejelentett tanú meghallgatására, ítéletében pedig egyértelműen megjelölte azt a körülményt, amely alapján mellőzte a **(C)** GmbH ügyvezetőjének meghallgatását. Ellenkérelméhez csatolta a meghallgatni kért ügyvezetőnek az alperesi jogi képviselő megkeresésére adott válaszát, mely szerint a cég döntése a felperessel fennálló szerződéses kapcsolat megszüntetéséről már azt megelőzően megszületett, hogy az alperes munkaviszonya megszűnt volna, a felperes anyagi helyzete nem került szóba, a döntést nem befolyásolta.

A felperes fellebbezési észrevételében hivatkozott a Pp.-ben rögzített közvetlenség és szóbeliség elvére, melyet sért az alperes által becsatolt írásbeli nyilatkozat.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperes keresetében – tartalmát tekintve – a 2013. évi V. törvény (továbbiakban: Ptk.) 2:43. § d) pontjára alapítva személyiségi jogának, üzleti jóhírnevének megsértésére hivatkozott. Jogsértő magatartásként jelölte meg, hogy az alperes üzleti partnerei előtt azt a hamis látszatot keltette, hogy az alperes, illetve munkatársai távozásával a felperes gazdasági helyzete megrendült, bizonytalanná vált és emiatt arra biztatta őket, hogy új munkáltatójával szerződjenek.

A Ptk. 2:45. § (2) bekezdése értelmében a jóhírnév megsértését jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó és e személyt sértő valótlan tényről állít vagy híresztel, vagy valós tényről hamis színben tüntet fel. A jóhírnév védelme alkotmányos alapjog, amely a szólásszabadság korlátozását jelenti. Ezt a lehetőséget kifejezetten elismeri az Európai Emberi Jogi Egyezmény 10. cikkének 2. bekezdése is. Eszerint a véleménynyilvánítás szabadságának jogát törvényben – egyebek mellett – mások jóhírnevének védelme érdekében korlátozni lehet. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, a jóhírnév védelme természetes és jogi személyeket egyaránt megillet. Megsértése felróhatóságra, jó vagy rosszhiszeműségre tekintet nélkül is megállapítható. Jogsértés különösen akkor valósul meg, ha valaki más személyre sértő közlést tesz, a közlés tényállítást tartalmaz és valótlanul állít vagy híresztel, vagy a valóságot hamis színben tünteti fel. A jóhírnév sérelmét tehát

csak a valóságnak nem megfelelő tényközlések valósíthatják meg, ezért az értékítélet, bírálat, akaratnyilvánítás, óhajok kifejezése jóhírnév megsértéseként csak akkor jöhetnek szóba, ha legalább burkoltan tényállítást tartalmaznak (hasonlóan: BH2001.468., BH2002.221. számú döntések).

Jelen perben – bizonyítottsága esetén – a felperes által az alperesnek tulajdonított azon kijelentés, miszerint egyes alkalmazottak távozásával a felperes gazdasági helyzete megrendült, egyéb feltételek megléte esetén alkalmas lehetne a felperes üzleti jóhírnevének megsértésére.

Egyetért azonban az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján fennálló kötelezettsége ellenére nem tudta bizonyítani a jogsértés tényét, az alperesnek tulajdonított valótlan tényállítást a per adatai nem igazolták.

Azt az alperes is elismerte, hogy a felperes üzleti partnereit tájékoztatta arról az egyébként valós tényről, hogy a felperestől – az alperessel együtt – több munkatárs munkaviszonyát megszüntetve távozott. Ha ebből a tényből az alperes azt a következtetést vonta le, hogy ez a felperes működésében esetlegesen nehézségeket okozhat, az sem lenne okszerűtlen következtetés. A Legfelsőbb Bíróság (Kúria) a BH2011.2396. számon közzétett határozatában pedig elvi élel mondta ki, hogy a való tényekből az érintett által levont tartalmi következtetés, amennyiben az nem okszerűtlen, jóhírnévsértés megállapítására nem ad alapot. A munkaviszonyukat megszüntető alkalmazottak által végzett feladatok üzleti partnerekkel való személyes kapcsolattartáson alapuló jellegét, valamint azt a már említett tényt tekintve, hogy a felperes ugyanazon részlegétől távozott több munkatárs is, nem okszerűtlen következtetés a gazdasági társaság működésében bekövetkező fennakadás feltételezése. Hangsúlyozza azonban az ítélőtábla, a perben nem nyert bizonyítást az sem, hogy az alperes a felperes gazdasági helyzetére vonatkozó kijelentéseket, következtetéseket közölt, melyekkel – akár közvetve, akár közvetlenül – arra biztatta volna az üzleti partnereit, hogy szakítsák meg szerződéses kapcsolataikat vele. A lefolytatott tanúbizonyítás a felperes ezzel kapcsolatos állításait egyértelműen cáfolta.

Az elsőfokú ítélet – szemben a fellebbezésben írtakkal – 3. oldalának utolsó előtti bekezdésében **(tanú 2)** tanúvallomását értékeli, kiemelve, hogy a tanú az alperessel nem állt kapcsolatban és közvetve sem hallott az alperestől származó, a felperes gazdasági helyzetére, szolgáltatására vonatkozó megjegyzést.

Nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság a **(C)** GmbH ügyvezetője tanúkénti meghallgatásának mellőzésével sem, melynek okszerű indokát ítéletében kifejtette. Felperesi szempontból egyébként a tanúmeghallgatás szükségtelenségét támasztja alá a másodfokú eljárásban az alperes részéről becsatolt, a tanúként meghallgatni kért személytől származó írásbeli nyilatkozat is, hiszen az a többi tanú vallomásával egybecsengően cáfolta a felperes állításait.

Tekintettel arra, hogy a jogsértés ténye nem nyert bizonyítást, helyesen döntött az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról.

Alapítván sérelmezte a felperes az elsőfokú bíróság által megállapított eljárási költség összegét is, az ugyanis nem éri el a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja szerinti mértékét, figyelembe véve az ÁFA-t, ami így 1.268.457,- Ft lenne. Lényeges, hogy az alperesi képviselő több tárgyaláson részt vett, melyeken érdemi bizonyítás- felvétel történt, a tanúkhöz kérdéseket intézett, és írásbeli ellenkérelmet terjesztett elő. A kifejtett jogi képviselési tevékenységet és a pertárgyértéket is figyelembe véve a megállapított elsőfokú eljárási költség összegének leszállítására ezért az ítélőtábla nem látott indokot.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes jogi képviselőjével a másodfokú eljárásban felmerült költségeit megtéríteni, amelyet az ítéletábra a kifejtett tevékenységgel, valamint a pertárgyértékkel arányban állóan állapította meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, (5) és (6) bekezdése alapján.

A felperes köteles továbbá az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére az államnak – külön felhívásra – a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése alapján.

Szeged, 2018. április 27.

Dr. Kiss Gabriella s.k.	Bálint Attila s.k.	. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró